

Voor de kleuters

Jo Kalmijn—Spijrenburg

HET Kerst-en-gel-tje

VAN PA-PIER

Jo-ke was nog maar pas vijf jaar. En toch was ze al op de Zon-dags-school.

Ei-gen-lijk mocht ze pas naar de Zon-dags-school, als ze zès jaar was. Maar Jo-ke kon erg goed stil zit-ten.

De ver-ha-len van de He-re Je-zus vond ze prach-tig. Toen het bij-na Kerst-feest was, ver-tel-de de juf-frouw, wat het Kerst-feest be-te-ken-de.

Op het Kerst-feest den-ken we er aan, dat de He-re Je-zus ge-bo-ren is. Niet in een pa-leis, maar in een ar-moe-di-ge stal. Hij lag ook niet in een warm wieg-je, maar in een voe-der-bak van de die-ren. En tóch was Hij een Ko-nings-kind, want Hij was het Kind van God.

Jo-ke be-greep het al-le-maal best. Ze ver-lang-de erg naar het Kerst-feest. Want op het Kerst-feest mocht ze met de an-de-re Zon-dags-school-kin-de-ren naar de kerk. En in die kerk zou een Kerst-boom staan. Een he-le gro-te vol licht-jes.

Bij die Kerst-boom zou-den de kin-de-ren sa-men zin-gen. Jo-ke ken-de de vers-jes al-le-maal. Het mooi-ste vond ze: E-re zij God. Heel lang ge-le-den, toen de He-re Je-zus in de stal ge-bo-ren was, had-den de en-ge-len dat-zelf-de lied ge-zon-gen.

Maar een paar da-gen voor Kerst-feest ge-beur-de er iets ergs.

Het had een bee-tje ge-vro-ren en een bee-tje ge-sneeuwd. De stra-ten wa-ren zo glad als een spie-gel. De au-to's re-den heel zacht-jes. En de paar-den lie-pen stap-je voor stap-je. Die von-den het niets leuk.

De kin-de-ren von-den het heer-lijk. Ze maak-ten een fij-ne glij-baan. In een lan-ge rij gle-den ze er tel-kens o-ver.

Jo-ke wou het ook eens pro-be-ren. Ze nam een aan-loop-je en glee-d heel voor-zich-tig.

Maar op-eens kwa-men er een paar gro-te jon-gens ach-ter haar aan. Die scho-ven Jo-ke la-chend voor zich uit. O, o, het ging veel te wild. Boem, daar had je het al. Jo-ke plof-te op de grond. Drie, vier van die gro-te, wil-de jon-gens rol-den o-ver haar heen.

Het had wel een erg on-ge-luk kun-nen wor-den. Jo-ke had wel een arm of een been kun-

nen bre-ken. Ge-luk-kig be-zeer-de ze al-leen maar haar knie.

Maar dat was toch al erg ge-noeg. Want nu kon ze op het Kerst-feest niet meer naar de kerk. En nu kon ze die gro-te boom vol licht-jes niet zien. Wat was dat nu jam-mer!

De dag voor Kerst-feest werd er ge-beld bij Jo-ke. En er werd iets voor haar ge-bracht. Een heel klein Kerst-boom-pje in een pot. Dat had-den de gro-te jon-gens, die Jo-ke om-ver ge-gooid had-den, sa-men van hun zak-geld ge-kocht.

Jo-ke kreeg een kleur van blij-d-schap. Moe-der zet-te het boom-pje op een stoel naast haar bed. Zo'n aar-dig, klein boom-pje had Jo-ke nog nooit ge-zien.

Er wa-ren vier wit-te kaars-jes in. En een paar fij-ne zil-ve-ren slin-gers. Bo-ven in het boom-pje zweef-de een en-gel-tje van pa-pier aan een rood koord-je. Het had glin-ste-ren-de vleu-gel-tjes en een klein, lief ge-zicht-je.

Jo-ke keek al-door naar dat te-re en-gel-tje. Wat zou het mor-gen mooi zijn als de kaars-jes wer-den aan-ge-sto-ken.

Die nacht droom-de Joke, dat het en-gel-tje in de Kerst-boom een ech-te en-gel werd. Het sloeg de vleu-gels uit en zong: E-re zij God.

Toen Jo-ke wak-ker werd keek ze da-de-lijk naar het Kerst-en-gel-tje in het Kerst-boom-pje.

Het hing er nog net zo aan het ro-de koord-je met zijn glin-ste-ren-de vleu-gel-tjes.

Jam-mer, dat het maar een droom was ge-weest.

